

sesfærer, og vi har sagt til dem, at nok findes USSR ikke længere, men nu befinder de sig til gengæld i Ruslands interessesfære. Vi vil ikke tillade jer at gøre, hvad Rusland ikke vil at I gør, siger vi så.

Dette vil være at vende dem ryggen og skabe en ny usikkerhedszone i Europa bestående af de lande, som var i Warszawapagten, og som ikke må komme ind i Atlantpagten, uanset hvor meget de måtte ønske det. Vi har i så fald gradbøjet friheden. Den uindskrænkede, suveræne frihed tilhører os i Vesteuropa, mens den indskrænkede frihed med indskrænket suverænitet er den, Mellemeuropa og Baltikum må leve med.

Thi til begrebet frihed hører jo retten til frit at disponere over sig selv og sin ejendom. Men denne frihed tilstår vi dem ikke, hvis vi reelt indskrænker deres dispositionsfrihed til, hvad Rusland vil acceptere.

Den usikkerhedszone, vi da skaber midt i Europa, vil se sig nødsaget til at ruste sig til tænderne for at demonstrere, at man ikke for nogen pris agter at opgive den frihed, man har vundet tilbage efter et halvt århundredes ufrihed. Og hvis Rusland føler sig truet af en udvidelse af NATO, vil det ikke føle sig mindre truet af et stærkt oprustet Mellemeuropa, hvis forsvar jo ikke ligefrem vil være vendt imod NATO-landene, hvorefter Rusland vil sætte gang i sin oprustning.

Stik imod Enhedslistens og SF's ønske ender vi da med, hvad vi i de senere år har arbejdet os frem imod at undgå: Vi ender med et Europa med flere soldater og flere konventionelle og atomare våben i stedet for et Europa med færre soldater og færre konventionelle og atomare våben.

Hvis NATO af hensyn til Rusland siger nej til udvidelse af medlemskredsen, får vi større vanskeligheder med at gennemføre internationale nedrustningsaftaler. Kun gennem disse landes medlemskab kan vi gennemføre yderligere nedrustning af Europa, hvilket bør få Rusland til at føle sig mere tryk.

Vort synspunkt er således, at freden og friheden i Europa er bedst tjent med, at landene suverænt afgør deres alliancetilhørsforhold, og en usikkerhedszone ned gennem Europa vil fremkalde den uro, vi i disse år af al magt skal bestræbe os på at forebygge.

Vores opfattelse er derfor også, at de baltiske lande ikke skal lades tilbage. Det er faktisk dem, der har mest grund til at føle sig usikre, hvis

stemningen skulle skifte i Rusland. Det er derfor over for dem, vi har det største ansvar. At udelukke dem fra optagelse nu er at skabe en ekstra usikkerhed bagefter.

Til gengæld skal vi for at undgå nye modsætninger i Europa gøre alt for at inddrage Rusland i den europæiske sikkerhedsstruktur, sådan som det jo også gøres for tiden.

Rusland vil som altid spille en hovedrolle i europæisk politik, og Rusland skal ikke være vores modspiller, men vores medspiller, sådan som tilfældet jo faktisk var i Europas historie, indtil Sovjetunionen opstod og erobrede Rusland. Dette skal vi både erkende, anerkende og demonstrere ved at indgå aftaler med Rusland, som giver det indflydelse og fjerner frygten for, at vi skulle nære fjendtlige hensigter, hvad vi selvfølgelig aldrig ville gøre, for det ville være det samme som forbryderisk dumhed. NATO er et forsvarsfællesskab og intet tæskehold.

De kommende forhandlinger mellem NATO og Rusland skal tjene til at udvikle og opbygge sådanne tillidsskabende og gensidigt respekterende systemer og sikkerhedsstrukturer, men tillid og respekt opnår man ikke ved enten at true eller forkaste dem, der har fortjent begge dele. Da den dagsorden, som vi er medforlagsstillere til, udtrykker disse ting, anbefaler vi selvfølgelig Tinget at stemme for den.

(Kort bemærkning).

Villy Søvdal (SF):

Jeg har et meget konkret spørgsmål til hr. Per Stig Møller, hvor jeg vil prøve at forudse en situation, som jeg tidligere har talt for at jeg tror er sandsynlig.

Når vi mødes efter NATO-mødet i juli og konstaterer, at de baltiske lande ikke kom med – jeg forstår godt, at nogle ikke vil konstatere det nu – men hvis det er det sandsynlige som beskrevet i Udenrigsministeriets pjece, vil man så også anerkende fra konservativt hold, at Baltikum står i en vanskeligere sikkerhedspolitisk situation, vel nok den værst tænkelige? Hvad vil man så konkret gøre, når man skal trykke på den knap, hvor vi ikke længere skal diskutere sandsynlighedsvariationer, men den meget konkrete situation, at Baltikum ikke kom med?

Jeg vil godt spørge direkte: Vil man så trykke på knappen? For så kan man ikke diskutere hypoteser, så står vi i den konkrete situation. Vil man så trykke på den knap, der efterlader Baltikum i den værst tænkelige sikkerhedspolitiske situation efter de kærlighedstaler, vi i øvrigt har hørt om Baltikum?